

Regtd. No. M. 3978.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஸ்ரீ.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த
பிரகாசநம் பத்திரிகை.

207

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சர்வரி — ம ர சி

FEBRUARY - 1961

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।
सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸௌம்ய நாராயணப்பெருமாள் கோயில் மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம். வேண்டுகோள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

திருப்பதிகள் நூற்றெட்டினுள் பாண்டிய நாட்டின் திருப்பதிகள் பதினெட்டினுள் ஒன்றாகும் பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் ஆகிய ஐவர்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்றதுமான

சிவகெங்கை ஸம்ஸ்தானம் தேவஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸௌம்ய நாராயணப் பெருமாள் கோவிலின் இராஜகோபுரம், பெருமாள் அஷ்டாங்க விமானம், தாயார், ஆண்டாள் சந்நிதிகளின் விமானங்கள் முதலியவைகளை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்ய சர்க்கார் உதவிய மானியம் ரூ. 7,500/- ஆஸ்திகப்பெருமக்களின் நன்கொடை சுமார் ரூ. 17,500/-, தேவஸ்தானத் திலிருந்து ரூ. 10,000/- ஆக ரூ. 35,000/- செலவில் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டுவருகிறது யாவரும் அறிந்ததே. நாளது சார்வரி வருஷம் பங்குனி மாதம் 13-ம் தேதி (26-3-1961) ஞாயிற்றுக் கிழமை யன்று மஹாஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடத்துவது என்று முடிவு செய்து ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு ரூ. 25,000 வரை செலவாகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஐ. கோவிலில் திருமதிள், மண்டபங்கள், இவைகளுக்கு விசேஷ மராமத்துகளும் ஸ்தல தீர்த்தமாகிய "திருப்பாற்கடல்" என்ற திருக்குளத்திற்கு மராமத்தும் செய்யவேண்டியதாயிருக் கிறது. இந்த வேலைகளுக்கு சுமார் ரூ. 70,000/-வரை தேவைப்படுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பகவத் கைங்கரியத்தில் ஆர்வமுள்ள பக்தகோடிகளும், ஆஸ்திகப் பெருமக்களும் சம்ப்ரோக்ஷண வைபவத்திற்கும், இதர மராமத்துகளுக்கும் தங்களால் இயன்ற பொருள் உதவி செய்து பகவத் கிருபைக்கு பாத்திரர்களாகும்படிக்கும் ஐ. ஸம்ப்ரோக்ஷண வைபவத்திற்கு வந்து கலந்து கொள்ளும்படிக்கும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

நன்கொடைகளை "தேவஸ்தானம் மாணேஜர், சிவகெங்கை" என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பிவைக்குமாறு கோரப்படுகிறது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ செளரிராஜஸ்தவம்

இயற்றியவர்: பண்டிதரத்நம் ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கண்ணபுரம், ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி,

[லெளியிடுவோர் - உடுமலை ஸ்ரீ உ. வே. S. செளரிராஜ அய்யங்கார், B. A.]

இப்புத்தகத்தின் பெருமை இதற்கு மதிப்புரை தந்த ஸ்ரீ டாக்டர் வே. ராகவன், ஸ்ரீ P. M. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஸ்ரீ கோ. க. அப்பன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி ஆகிய மூவர்களாலும் நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சுருங்கச் சொல்லில்:—

ஸ்ரீ செளரிப்பெருமாள் இத்தவத்தை இந்த ஸ்வாமி மூலம் அவதரிக்கச் செய்தானும் திருச்செவி சாத்தி பண்டித உலகுக்கும் கர்ணாநந்தமாகக் கேட்கச் செய்திருப்ப இந்த க்ரந்த கர்த்தாவின் 'நால்பஸ்யதபஸ: பலம்' என்றே அடியேனுடைய கருத்து.

மேலும் இதைப் படிப்பவர்களுக்கு, இந்த திவ்ய தேசத்தை ஸேவிபாதவர்களாயினும் இத் திவ்ய தேசத்தின் வாய்ப்பும் செளரிப்பெருமாள் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பும் நன்கு மனதில் பதிந்திருக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆனால் தமிழில் அச்சிட்ட ச்லோகங்களுக்கிணங்க நாகர அக்ஷரத்திலும் அச்சிட்டிருந்தால் வாசிப்பவர்களுக்கு அதிக உபகாரகமாகவிருக்கும். ஆகிலும், ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குள்ள அல்பப்ராண் மஹாப்ராணாக்ஷரங்களை இலக்கத்தால் குறிப்பிட்டிருப்பது போற்றத்தக்கது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

—அ. மு. ஸ்ரீ தாஸன்.

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ நம:

அம்ருத லஹரி

207

சர்வரி

மாசி

— பத்ராதிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

1961

FEBRUARY

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

ஆலய ஜீர்ணோத்தாரணம்

பெரிய பெரிய ஆலயங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட திருப்பணிகள் விரைவில் மற்ற கேஷத்ரங்களிலும் தொடரப் பெறுவது மகிழ்ச்சியை அளிக்கக்கூடியதேயாகும். நீண்ட காலமாக கவனிக்கப்படாமலிருந்த திருநீர்மலை ஸங்கிதி ஜீர்ணோத்தாரணமும் ஸமீபத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மிகவும் பிரஸித்தி பெற்ற சில கோவில்கள் மட்டும் சிறிது கவனிக்கப்பட்டு வருகிறதே தவிர, புனருத்தாரண வேலை மிகவும் அவசியமாக விருக்கும் பல கோவில்கள் கவனிக்கப்படாமலே இருக்கின்றன. இவைகள் கூடிய விரைவில் பாதுகாக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விடில் அந்த ஆலயங்களிலுள்ள அநேக சிற்பம் முதலிய பொக்கிஷங்கள் மறைந்துபோகும். இவைகள் கலைப்பொக்கிஷங்கள் மட்டுமல்ல; இந்தியாவின் தனிச்சிறப்பு பெற்ற சின்னங்களாகும்.

இவைகள் பல நூற்றாண்டுகளில் அடிக்கடி ஏற்பட்டுள்ள பிற மத ஆக்ரமிப்புக்குள்ளாகாமல் அத்ருஷ்டவசமாக இப்போதும் திகழ்கின்றன. இவைகளில் பல ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால் சிறிய பெரிய அரசர்களால் பக்தி, சிரத்தை, அந்தரங்க கத்திகளுடன் கட்டப்பட்டதால் காற்று, மழை, பலாத்காரங்களுக்கு ஆளாகாமல் அழியாமலிருக்கின்றன. இனி இவைகள் யாருடைய நலனுக்காக ஏற்பட்டனவோ, அவர்கள் இவைகளின் பாதுகாப்பு அபிவிருத்திக்குப் பாடுபடுவதுதான் சிறந்த வழியாகும்.

தத்தகாலம் சென்னை அறநிலைய மந்திரியும், அதிகாரிகளும் இக்காரியங்களில் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகும்.

வருவாய் மிகுந்த கோயில்களின் உபரிப் பணங்களாலும், தர்மசீலர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பெறும் பணங்களாலும் இவைகளை மராமத்து செய்ய முற்பட வேண்டும். H. R. E. கமிஷனும் இவ்வித ஆலோசனையையே அளித்திருக்கிறது.

இவ்விதம் திருப்பணி செய்வதிலும், அந்தந்த ஆலயங்களின் ஆகம், ஆசார, பழக்க வழக்கங்களுக்கு மாறுபாடு ஏற்படாமல் அதைப் பாதுகாப்பதில் கவனம் அதிகம் செலுத்த வேண்டும்.

இப்படி செய்வதிலும் அவசரமில்லாமலும், செலவழிக்கும் பணத்துக்குத் தகுந்த விதத்தில் நல்ல சாமான்களைக் கொண்டும் அரைகுறை வேலை, மேற்பூச்சு, வேலைகளில்லாமல் "செய்வன திருத்தச் செய்" என்கிற முறையில் செய்வனே நடைபெறும்படி கவனிக்க வேண்டும். ஸம்பத்தில் நடந்த சில கோயில்களின் திருப்பணி சரியாக நடைபெறாமல் அவஸரக் கோலமாக அதிகச் செலவு செய்தது தவிர வேறு பிரயோஜனமில்லாமலிருப்பதையும் கண்கூடாகக் காணலாம்.

H. R. E. ஸம்பந்தமான தற்காலத்திய விதிகளில் கோவில்களில் கிடைக்கும் அதிக வருவாயை கோவில் ஸம்பந்தமில்லாத பல காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தலா மென்று சொல்வது முறையானதல்ல. இது முதன் முதலில் நன்கொடையளித்த தர்மவான்களின் விருப்பத்திற்கு மாறுபட்டது. மேலும் பல ஆலயங்கள் கர்மமான பூஜா காரியங்களுக்குக் கூட வகையில்லாமலிருக்கின்றன. மத்திய கமிஷன் தன் ஆலோசனைகளை அறிவிக்கும் போது கோவில் வருமானம் நியாயமான முறையில் உபயோகப்படுத்த சரியான வகையை அவசியம் அறிவிக்கும் என நாம் நிச்சயமாக நம்புகிறோம்.

கோவில்கள் மக்களின் புராதனமான பெருமைச் சின்னங்கள். அவைகளின் தொன்மையும், பெருமையும் மதசார்பற்ற அரசாங்கத்துக்குக்கூட மதிப்பிடமுடியாத ஓர் அரிய சொத்தாகும்.

இது உண்மையா ?

(K. V. ராஜகோபால், சேலம்.)

சென்ற மாதத்து லஹரியில் பாவை மகாநாடுகளைப் பற்றி ஸ்ரீமத் R ஸ்ரீநிவாஸன் என்கிற பெரியார் எழுதியிருந்த வியாஸம் வெளிவந்திருந்ததை வாசித்தேன். அதில் நான் தெரிந்துகொண்டதென்னவென்றால், ஆண்டாளருளிச் செய்த திருப்பாவையை வைதி கோத்தமர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களெல்லாரும் தொன்றுதொட்டே பரிசுரஹித் திருக்கிறார்களென்றும், மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருவெம்பாவையை வைதிகப்ராஹ்மணர்களில் ஒருவரும் பரிசுரஹித்ததில்லையென்றும் எழுதியிருப்பது தெரிந்து கொண்டேன். இதை நான் என் வாழ்நாளில் இதுவரை தெரிந்துகொண்டதில்லை. திருப்பாவையை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் யாவரும் பரிசுரஹித்துக் கொண்டாடி வருவது போல், திருவெம்பாவையை ஸ்ரீ வைஷ்ணவேதர்களான ஸகல ஜாதியாரும் பரிசுரஹித்திருக்கிறார்களென்றுதான் இதுவரை நானும் என்போல்வாரும் நினைத்திருந்தது. R. Srinivasan அவர்களுடைய வியாஸத்தை வாசித்த பிறகு இதன் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக நான் பலபேர்களுடும் இதைப்பற்றி விசாரித்தபோது திருவெம்பாவையை வைதிகப்ராஹ்மணர்களில் ஒருவரும் பரிசுரஹித்ததுமில்லை, பரிசுரஹிக்கப் போவதுமில்லை யென்கிற உண்மையை உணர்ந்தேன். இப்படிப்பட்ட திருவெம்பாவையைத் திருப்பாவையோடு சேர்த்துத் திருவிழாக்கள் நடத்தப் பாடுபடுபவர்களின் கருத்து யாதாயிருக்குமோ? இதைப்பற்றி நீண்ட விசாரணைகள் செய்ய அவசியமிருப்பதாக எனது கருத்து.

ஸ்ரீ: பகவத்கீதையின் முடிவு

உலகத்தில் தத்வபரங்களான அத்யாத்ம ஸாஸ்த்ர நூல்கள் அபரிமிதங்களாக இருந்தாலும் பகவத்கீதைக்கு உள்ள ஏற்றம் எந்த ஸாஸ்த்ரத்திற்குமில்லை யென்பது உலக முழுது முணர்ந்தது. “வணங்குந்நுதைகள் பல பலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி அவை யவை தோறு அணங்கும் பலபலவாக்கி” என்று திருவிருத்தத்தில் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி உலகிற் பரவியுள்ள பலவகைப்பட்ட மதத்தினரும் வாயியில்லாமல் ஆதரிக்கும்படியாக அமைந்த நூல் பகவத்கீதை யென்றே.

இந்நூலை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனமொன்றுக்கே சார்பானது இது என்பது விவேகிகளுக்குக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகும். பகவத் ராமாநுஜருடைய பாஷ்யத் தையும், அதற்கு டிகையாக அவதரித்துள்ள தாற்பர்ய சந்த்ரிகையையும் ஒருகால் வாசித்துப் பார்த்தால், அவர்கள் வ்யுத்பந்நர்களாயும் விவேகிகளாயுமிருந்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாதார் ‘இந்த நூலுக்கும் நமக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லையே; இதை நாம் எதற்காக ஆதரிப்பது!’ என்று ஓர் அஞ்ஞலி செய்துவிட்டு விலகவேண்டியதேயாகும். ஆனாலும் ஸகல மதத்தினரும் இதைப் பற்றிக்கொண்டு மன்றோடுவது கீதையின் சிறந்த பாக்யமே. இது நிற்க. இப்போது நாம் முக்கியமாக எழுத நினைத்தது இதைப் பற்றியல்ல. கீதை வேதாந்த சாஸ்த்ரமாய் யிருப்பதுமட்டுமல்லாமல் ரஹஸ்ய நூலாகவுமுள்ளது என்னும் தத்துவமே ப்ரக்ருதம் விவக்ஷிதம்.

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்த்ரார்த்த மென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷண மென்றும் வழங்கப் படுகிற க்ரந்த விஸேஷங்களே ரஹஸ்யக்ரந்தங்களெனப்படுகின்றன. அவை ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீபாகவதம் முதலான நூல்களோடொப்ப நினைக்கப்படுவதில்லை. ரஹஸ்ய க்ரந்த மென்று தனிப்பட்ட பெயரிட்டு வழங்கப்படுகின்றன. ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய சரிதையில் அவர்தாம் ரஹஸ்யார்த்தங்களைக் கேட்டுணரத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கவிலே பதினெட்டு பரியாயம் நடந்தாரென்று வாசிக்கிறோம். இவ்விஷயம் குருபரம்பராப்பரபாவம் முதலிய சரித்திர நூல்களில் மட்டும் காணப்பட்டால் “மஹாவித்வத் ஸார்வபௌமரான ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குத் தெரியாதது மொன்றுண்டோ? அப்படியிருந்தாலும் பதினெட்டு விசை நடந்து துவண்டிருப்பரோ? ஸ்ரீரங்கமெங்கே! திருக்கோட்டியூரெங்கே! அத்தனை தூரம் ஒரு பெரிய ஆசார்யர் ஒருகாலிரு காலன்றிக்கே பதினெண்கால் நடந்திருப்பரோ!” என்று நாங்கூட ஸந்தேஹிக்க நேரும். முழுக்ஷூப் படிக்கு வியாக்கியானமிட்டருளின மணவாளமாமுனிகள் சரமச்சலோகப்ரகரணத்தின் வியாக்கி யானுவதாரிகையில்—

“இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காககவிநே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பரியாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலெழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரீக்ஷார்த்த மாகவும் பலகால் நடந்து துளையப்பண்ணி குழறவுகொண்டு மாஸோபவாஸங் கொண்டு அருமைப் படுத்தியருளிச் செய்தருளிற்று.”

என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அவ்வைதிஸ்யம் யதார்த்தமென்பதில் தட்டில்லை. ஆகவே ரஹஸ்யார்த்தங்களென்று தனியே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டென்பதும், அவற்றுக்குத் தனிப் பட்ட கௌரவமுண்டென்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது. அத்தகைய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் கீதையில் நிதிபோல் நிகழிப்தங்களாயுள்ளன வென்பது, கீதை தன்னிலேயே ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா வால் காட்டப்பட்டுள்ளது. (எங்ஙனே யென்னல்:) “रहस्यं ह्यतदुत्तमम्—ரஹஸ்யம் ஹ்யேததுத்த மம்” என்றும், “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे - இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்ய

நஸூயவே” என்றும் கீதாசார்யன் விசேஷித்துச் சொல்லியிருப்பது காணலாம். இங்ஙனே சொல்லியிருப்பது மட்டுமல்லாமல் கதையின் முடிவிலுள்ள ஒரு ச்லோகமானது கீதையின் அஸாதாரணமான மஹத்துவத்தைக் காட்டுகின்றது.

பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் அறுபத்தேழாம் ச்லோகம்—

“इदं ते नातपस्काय नानकाय कदाचन ।

न चाशुश्रूषये वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந. ந சாசுச்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி,” என்பது. இதற்கான ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தை மொழிபெயர்த்துக் காட்டுகிறோம்.

அர்த்தம் 1, இவ்வளவாக உனக்கு நான மிகச்சிறந்த ரஹஸ்ய ஸாஸ்த்ரத்தைச் சொன்னேன். தவம்புரியாதவனுக்கு இதை நீ சொல்லலாகாது. [சிறந்த அநுஷ்டானமோ ஆர்த்தியோ இல்லாதவனுக்கு இதைச் சொல்லாதேயென்றபடி] சொல்லவிருக்கிற உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் அன்பில்லாதவனுக்கு இது சொல்லலாகாது. தபஸ்வியாயிருந்தாலும் பக்தியில்லாதானுக்குச் சொல்லலாகாதென்கை. பக்தனா யிருந்தாலுங்கூட கச்சுஷையில்லாதவனுக்குச் சொல்லாதே. என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் சொல்லில் கேட்கப் பொறுக்காமல் அவற்றில் எவன் தோஷத்தைக் கூறுகின்றானோ அன்னவனுக்கும் சொல்லலாகாது. இங்கு மூன்று பாதங்களுக்குச் சேர நான்காவது பாதம் “न च मय्यभ्यसूयवे— ந ச மய்யப்யஸூயவே” என்று அமைக்க வேண்டியிருக்க, விபக்தியை மாருடி “न च मां योऽभ्यसूयति” என்று சொல்லியிருப்பதானது அதபஸ்கனுக்கும் அபக்தனுக்கும் அசுச்ருஷுவுக்கும் சொன்னாலுங்கூட பகவானிடத்தில் அஸூயையுள்ளவனுக்கு ஸூதராம் சொல்லத் தகாது என்கைக்காக.

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்யத்தின் மொழி பெயர்ப்பு. கீதாசார்யன் இவ்வளவு கட்டு திட்டங்களிட்டிருப்பதைக் காணும் போது கீதையானது மிகச் சிறந்த ரஹஸ்ய ஸாஸ்த்ரமென்பது யாரும் மறுக்க வொண்ணாதபடி விளங்கும்.

இத்தகைய வொரு திவ்ய ஸாஸ்த்ரத்தை இன்னாரினையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே கண்ட பேர்களும் சொல்லுவதும் கேட்பதுமாயிருப்பதுபற்றி நாம் என்ன சொல்லுவது? திருமந்திரம் த்வயம் முதலான மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் நாம் எவ்வளவோ சிறந்த ரஹஸ்யங்களென்று கொண்டு குலாவுகின்றோம். ஆனால் அச்சுக்கூடங்கள் ஏற்பட்ட பின்பு ரஹஸ்யம் ஸதஸ்யம் என்னும் வாசியுண்டோ? அச்சுக்கூடங்களில் நுழையும்போது இந்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் நமது கால்களில் மிதிபடுகின்றனவன்றோ. “இதம் தே நாதபஸ்காய” இத்யாதிச் ச்லோக மருளிச் செய்த கீதாசார்யன் திருவுள்ளம் எப்படிதான் துடிக்குமோ! என்று தபிக்க வேண்டியதா கிறது. “न च मां योऽभ्यसूयति” என்றவிடத்திற்கு

“मद्गुणेषु कथितेषु यो दोषमाविष्करोति न तस्मै वाच्यम्”

என்றருளிச்செய்த நமது பாஷ்யகாரரின் திருவுள்ளப்படி, பகவானை நிர்குணனென்பாரும், குண ஸாலியென்று இசைந்து வைத்தும் அத்திருக்குணங்களின் அதிஸயத்தை ஸஹியாதாரும் கீதைக்கு நெடுங்காத தூரத்தளவிலே நிற்கவேண்டியவர்களென்று தேறவில்லையா?

श्रीमते परमात्मने नमः । प्रसीदतु वेदवेद्यः परः पुमान् ॥

॥ वेदभाष्यविमर्शनम् ॥

श्रीकाशी प्रतिवादिभयङ्कर— अण्णङ्गराचार्यकृतिः ।

इलो ॥ तैत्तिरीययजुर्भाष्ये सायणार्यविनिर्मिते ।

पदपाठानुरूप्यस्य मृयतामुपपादये ॥

१. कर्मकाण्डब्रह्मकाण्डमिदया द्वैविध्यमापन्नायां भगवत्यां श्रुत्यां ब्रह्मकाण्डपदाभिरुप्यानामुपनिषदां ये महान्तो भाष्यं निरमिमत्, न ते कर्मकाण्डभाष्यप्रणेतारोऽभूवन् । एवं कर्मकाण्डभाष्यप्रणेतारो ये न ते ब्रह्मकाण्डभाष्यमररचन् । कर्मकाण्डान्तर्गते तैत्तिरीयारण्यके अन्तर्भूतायास्तैत्तिरीयोपनिषदो भाष्यप्रणयनं तु कर्मकाण्डभाष्यकृतामवर्जनीयं प्राप्तम् ; न तावता उपनिषद्भाष्यप्रणेतृत्वं तेषु सिध्येत् । भाष्यकाराः कर्मब्रह्मकाण्डयो-
रविशेषेण कुतो नु भाष्यं न निरमिमतेति पर्यनुयोक्तुं न हि कोऽप्यधिकारभागी । अतश्चानुयोगमिमं विसृजामः ।

२. कर्मकाण्डभाष्यविषये कतिपयानि विवक्षितानि प्रपञ्चयामः । वयं तावत् कृष्णयजुश्शाखाध्यायिन इति हेतुना तत्रैव यजुषि प्रविश्य विवक्षितं व्याहरामः । अशीतिरिति अशीतिद्वयमिति च कर्मकाण्डस्य व्यपदेशः प्रथते । अशीतिप्रश्नात्मकत्वविवक्षया अशीतिव्यपदेशः । द्व्यधिकाशीति (८२) प्रश्नात्मकत्वविवक्षया अशीति-

வேதபாஷ்ய விமர்சனம்.

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)

ஸுர ॥ தெத்திரீய யஜுஸ்காஷ்ய வராயணாய-3 விநிதி-கெ ।

வடிவாரா துர குவடுவடு சூறுதா உவவாடியெ ॥

1. கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் பாகுபாடுற்ற வேதத்தில் ப்ரஹ்ம காண்டமாகிய உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமியற்றினவர்கள் கர்மகாண்டத்திற்கு பாஷ்ய மியற்றவில்லை. அதற்கு பாஷ்யமியற்றினவர்கள் உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமியற்ற வில்லை. தைத்திரீயோபநிஷத்தானது கர்மகாண்டத்தினுள்ளீடான ஆரண்யகத்தில் சேர்ந் திருப்பதனாலே இதற்கு பாஷ்யமியற்றுவது அவர்ஜநீயமாக ப்ராப்தமாயிற்று. இதனால் உபநிஷத் பாகத்திற்கு பாஷ்யமியற்றினதாக ஆகாது. அதை இயற்றினவர்கள் இதை ஏன் இயற்றவில்லை? என்று கேட்பதற்கு யாருக்கும் அதிகாரமில்லாமையாலே இக்கேள்வியை விட்டிடுவோம்.

2. இந்த பாஷ்யங்களைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். நமக்கு ப்ரவேஸமுள்ளது யஜுர்வேதத்திலாகையாலே அதைக் கொள்ளுகிறோ மிங்கு. கர்மகாண்ட

द्वयव्यपदेशः । मन्त्रप्रश्नौ हि द्वौ प्रथितौ । तद्व्यतिरेकेण अशीतिव्यवहारस्संपद्यते । तयोरपि घटनामभिप्रेत्य अशीतिद्वयव्यवहारः । अथ, अष्टप्रश्नात्मकस्य आरण्यकस्य श्रीवैष्णवेतरैः दशप्रश्नात्मकत्वस्वीकारात् तेषां पक्षे मन्त्रप्रश्नवर्जमेव अशीतिद्वयव्यपदेश उपपद्यते । अत्रेदानीं विशेषतश्चर्चा ह्यनपेक्षिता ।

३. कर्मकाण्डब्रह्मकाण्डयोः विशेषतः किमपि वैषम्यमवधेयम् । तच्चैतत् । कर्मकाण्डे ब्राह्मण-भागव्यतिरिक्तस्य संहिताभागस्य अनादिः पदपाठोऽध्ययनपरम्परायामायाति । उपनिषद्भागस्य तु नैवास्त्येषः । न केवलं पदपाठसत्तामात्रं संहितायाः ; क्रमजटाघनादिसत्ताऽपि सुमहती । प्रातिशारूयादि लक्षणग्रन्था अप्युल्ल-सन्तितराम् । उपनिषद्भागस्य तु एवंविधेषु परिकर्मसु नैकमप्यस्ति तावत् । पदपाठो हि क्रमजटाघनादीनां मातृ-स्थानमधितिष्ठति । स चायं पदपाठः पौरुषेयो वा ? अपौरुषेयो वा ? इति विचारो वैदिकानां गोष्ठीषु प्रसृमरः । पौरुषेय इति बहव आशेरते । नास्माकमाशयस्तादृशः । त्रयं खलु वेदविचारपरेषु स्वकीयेषु ग्रन्थेषु पदकारपर-ब्रह्मेत्येव नियतं विलिखामः । मूल एव कतिचन बहवो वा भागाः पौरुषेया इति वादे विसृत्वरे का कथा पदपाठस्य ? स एष पुरुषप्रणीत एवेति सिद्धेऽपि, स पुरुषः परमपुरुषनिर्विशेष एव स्यात् । तस्य कालस्ता-वदामादृशां धियस्सर्वथाऽप्यगोचर एवेति प्रतिपत्तव्यम् । आस्तां नामैतत् ।

४. संहिताया भाष्यप्रणयनप्रवृत्तैः पदपाठं रेखामात्ममप्यनतिलंघ्य साकल्यतस्तदनुरोधेनैव भाष्यं प्रणेत्वमित्येतत् सर्वसंप्रतिपन्नम् । नात्र कस्यापि वैदिकस्य सतो विसंवादो भवितुमर्हति । श्रीरामायणादीनां

மானது அஃதியென்றும் அஃதித்வயமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அஃதியென்றால் எண்பது ப்ரச்ன மென்றபடி. அஃதித்வயமென்றால் எண்பத்திரண்டு ப்ரச்நமென்றபடி. மந்த்ரப்ரச்ந மிரண்டைச் சேர்க்காமல் அஃதி யென்கிறது. அதையும் சேர்த்து அஃதித்வயமென்கிறது. எட்டு ப்ரச்னமாகிய ஆரண்யகத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவேதர்கள் பத்து ப்ரச்நங்களாகக் கொள் ளுகையாலே மந்த்ரப்ரச்நத்தைத் தவிர்த்தே அஃதித்வயமென்பது அவர்களின் பக்ஷத்திலே பொருந்தும். இதில் இப்போது சர்ச்சை வேண்டா.

3. கர்மகாண்டத்திற்கும் உபநிஷத் பாகத்திற்கும் ஒரு வாசியுண்டு: கர்மகாண்டத் தில் ப்ராஹ்மணம் தவிர மற்ற ஸம்ஹிதாபாகத்திற்குப் பதபாடம் அநாதியாக ஏற்பட் டிருக்கிறது. உபநிஷத் பாகத்திற்கு அது கிடையாது. ஸம்ஹிதைக்குப் பதபாடம் மட்டுமே யன்று; க்ரமம் ஜடை வநம் இத்யாதிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீராமாயணாவதிகள ணங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. உபநிஷத் பாகத்திற்கு இவை எதுவும் கிடையாது. க்ரமம் ஜடை வநம் இவைகளுக்குத் தாயானது பதபாடம். அந்த பதபாடம் பெளருஷேய மா? அபெளருஷேயமா? என்கிற விசாரம் வைதிக கோஷ்டிகளில் இருந்து வருகிறது. பெளருஷேயமென்று பலர் கொள்ளுகிறார்கள். நம்முடைய கொள்கை அங்ஙனமில்லை. நாம் எழுதுகிற நூல்களில் 'வடிகாரவாஸ்யஹ' என்றெழுதுவது வழக்கம். மூலத்திலேயே சில பல பாகங்களைப் பெளருஷேயங்களாகச் சொல்லுகிற வாதம் கிடக்கையில் பதபாடத் தைப் பற்றி என்ன விசாரம். புருஷப்ரணீதமென்றாலும் அந்த புருஷர் பரமபுருஷனோடு விகல்பிக்கத் தகுந்தவராகவே யிருப்பர். அவருடைய காலம் நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாத தேயாகும். இது நிற்க.

4. மூலத்திற்கு பாவ்யம் செய்பவர்கள் பதபாடத்தை அணுஅளவும் அதிக்ரமியா மலே அதற்கிணங்கவே செய்தாக வேண்டுமென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இதை யாரும்

வ்யாக்யானகர்த்தா: ச்வேच्छயா பதவிभागमारचय्य व्याचक्षत इति तावदीक्षामहे । कतिचन स्थलान्युदाहरामोऽत्र । श्रीमद्वाल्मीकिरामायणे * ते वनेन वनं गत्वेत्यत्र, ते वनेनेति पदच्छेदं कृत्वा यथा व्याख्यानमाविर्भूतम्, तथा तेवनेनेत्येकपदत्वेन निर्वाहोऽपि व्याख्यानाख्यो दृश्यते । तेवनेन— अवलीलया. (अथवा) पादचारेणेत्यर्थः । अन्यत्र च * अहंतावन्महाराजे पितृत्वं नोपलक्ष्ये * इत्यस्मिन् सौमित्रिवाक्ये अहम्, तावत्, महाराजे इति पदविभागस्सर्वविदितः । अथ 'अहन्तावन्महाराजे' इति एकपदत्वेन व्याख्यातारोऽपि सन्ति नाम । अहन्ता अस्यास्तीत्यहन्तावान्; स चासौ महाराजश्च अहन्तावन्महाराजः. इति विगृह्य अहन्ताशालिनि [अहम्भावविशिष्टे] दशरथचक्रवर्तिनि. इत्यर्थमाचक्षते हि रसिकाः । भगवद्गीतायाम् * स यत्प्रमाणं कुरुते * इत्यत्र यत्, प्रमाणमिति पदच्छेदमारचय्य बभाषिरे शङ्कराचार्यपादाः । भगवद्रामानुजार्यास्तु यत्प्रमाणमिति बहु- श्रीहिगर्भमेकपदमभिमेनिरे । एवं नामोदाहर्तव्यमस्ति सुबहु ।

५. एवमेवं स्वच्छन्दतः पदविभागमाकलय्यार्थभाषणं नैव सहेतु भगवती श्रुतिः । अविचाल्यस्य सर्वत्र समरूपस्य च पदपाठस्य जाग्रत्तया तदनुसारेणैव भाष्यप्रणयनं युज्यते प्रामाणिकानां वैदिकानाम् । तैत्ति- रीयसंहितायां चतुर्थकाण्डे चतुर्थप्रपाठके सुवर्णमिति किमपि पदमधीयते । पदपाठाध्ययनदरिद्रा यद्यप्यत्र पदद्वयभ्रमं नोद्बहेयुस्तथाऽपि सुमित्राः, सुपथा, सुगमित्यादिस्थलेष्विव शोभनार्थकस्सुशब्द एवात्राप्यस्तीति नियतं भ्रान्तिशालिनो भवितारः । परं तु पदपाठे * सुवर्णमिति सुवः— साम् * इत्यध्ययनसद्भावं संविदानाः तथाविधभ्रमभाजो नैव भवेयुः । एवं सूपावसानेति च किमपि पदमस्ति । अत्र सूपशब्द—अवसानशब्दयो-

மறுக்கவில்லார். ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளுக்கு வியாக்கியானம் செய்பவர்கள் ஸ்வேச்சயா பதவிபா கம் செய்துகொண்டு பொருளெழுதுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஓரிரண்டிடமே காட்டுவோ மிங்கு; "தெவநெந வநம்மஹாராஜே" என்றவிடத்தில் தே, வநேந என்று பதச்சேதம் செய்து வியாக்கியானம் பண்ணுவது போல 'தேவநேந' என்று ஒரே பதமாகக் கொண்டு வியாக் கியானம் செய்யப்படுகிறது. காலால் நடந்து செல்லுகையைத் தேவநமென்பதாம். "அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே" என்னுமினையபெருமாள் வாக்யத்தில் அஹம், தாவந், மஹாராஜே என்கிற பதவிபாகமிருக்கச் செய்தேயும் "அஹந்தாவந்மஹாராஜே" என்று ஒரேபதமாக வைத்துப் பொருளுரைப்பாருமுளர். சுஹஜா சுஹஜாவீதி சுஹ- ஜாவாநு; ஸ வாவஸௌ உஹாராஜஸு- சுஹஜாவநுஹாராஜஸு என்று விக்ரஹித்து அஹந்தையையுடைய தசரத சக்ரவர்த்தி பக்கலிலே என்று பொருளாம். (அஹந்தையாவது- அஹங்காரம்.) பகவத்கீதையில் * ஸ யசு வுஜாணம் கௌடே * என்றவிடத்தில் யசு, வுஜாணம் என்று பதச்சேதம் பண்ணினார் ஸங்கராசாரியர். யசுஜாண மென்று ஒரேபதமாகக் கொண்டார் ஸ்வாமி. இங்ஙனே யெடுத்துக் காட்டக்கூடியவை அபரிமித மாகவுண்டு.

5. இப்படி ஸ்வச்சந்தமாக பதவிபாகம் பண்ணி அர்த்த முரைப்பதை வேதம் ஸ்ஹிக்குமதன்று. அசைக்கவொண்ணாதபடி பதபாடம் ஏற்பட்டிருப்பதனால் அதை யநுஸரித்தே பாஷ்யம் இயற்றவேண்டியது கடமையாகும். நாலாவது காண்டத்தில் நாலாவது ப்ரசநத்தில் ஸுவஷ்டாஸு என்றொருபதம். பதமோதாதவர்கள் இதை இரண்டு பதமாகக் கொள்ளாமற்போனாலும், ஸுவசுத்ராஸு, ஸுவயயா, ஸுவமு இத்தாதிக்கறிந்

स्समास इत्युदियादापातप्रतीतिरधीतपदपाठानाम् । अथ * सूपावसानेति सु- उपावसाना * इति जाग्रता पदपाठेन सा भ्रान्तिर्विलुप्येत । तथाच अर्थनिर्णयं प्रति पदपाठो भृशमुपकारक इति निष्पद्यते ।

६. एवं पदपाठवत् स्वरसन्निवेशोऽप्यर्थनिर्णये अत्यन्तं हस्तावलम्बप्रद इत्यास्थेयम् । अत्रापि किञ्चिदुदाहरणम् । (ते) इत्येतत् एकाक्षरमेकं पदम् । तदिदम् तच्छब्दस्य स्त्रीक्लीबलिङ्गयोः प्रथमायां द्वितीयायां च विभक्त्यां द्विवचनान्तम् । पुंसि प्रथमाबहुवचनान्तम् । युष्मच्छब्दे (तुभ्यं ते) [तव ते] इति श्रूयमाणं च भवति । एतावत्स्वपि रूपेषु पदमेतदसकृदास्नायते । पदमिदमनुदात्तस्वरयुक्तं चेत् युष्मच्छब्द-रूपमिति निश्चीयेत । तच्छब्दप्रकृतिकत्वे द्विवचनरूपत्वं बहुवचनरूपत्वात्मकवैषम्यस्यापि सद्भावात् पदपाठ-स्तथाविधं वैषम्यमपि सुष्ठु द्योतयन्नवतीर्णः । द्विवचनरूपस्थलेषु केवलम् [ते इति] इत्येवं पदपाठाध्ययनमाया-तम् । 'ते इति ते' इति च क्रमपाठः । बहुवचनरूपतायां तु इतियोगो नैव कृतस्स्यात्पदपाठे । तथाच पदे-ऽस्मिन् उदात्तस्वरतः तच्छब्दरूपत्वावधारणम्, अनुदात्तस्वरतो युष्मच्छब्दरूपत्वावधारणं च सिध्यत्यव्यभि-चरितम् ।

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

७. अथ [यतः] इति पदमधिकृत्य ब्रूमः । एतदपि पदमसकृदधीयते छन्दसि । पदेऽस्मिन् स्वर-भेदोऽस्ति नाम । अत्र आदिमस्याक्षरस्य उदात्तस्वरो बहुत्र । अनुदात्तस्वरस्तु क्वचिक्चित् । उदात्तस्वरे-

போல ஸௌலநாய-கமான (ஸு) சேர்ந்திருப்பதாகவே கருதிவிடக்கூடும். ஆனால் பதபாடத்தில் 'ஸுவஸ-காதி ஸுவஸ-ஸாடி' என்று ஒதப்பட்டு வருகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள் அங்ஙனம் கருதார்கள். 'ஸுவஸ-ஸாநா' என்றொரு பதம். இதில் ஸுபமும் அவஸாநமும் சேர்ந்திருப்பதாக ஆபாதப்ரதீதி ஏற்படும். 'ஸுவஸ-ஸாநேதி' ஸுவ-ஸுவஸ-ஸாநா' என்றுள்ள பதபாடத்தினால் அந்த மருள் நீங்கும். ஆக, பதபாடம் அர்த்தநிர்ணயத்திற்குப் பரமோபகாரகமென்று தேறும்.

6. பதபாடம் போலவே ஸ்வரஸந்நிவேஸமும் அர்த்தநிர்ணயத்திற்கு மிகவும் கைகொடுப் பதாகும். இதற்கும் சிறிது காட்டுகிறோம். தே என்பது ஓரெழுத்தான ஒரு பதம். இது தஜ்ஜஸத்தில் ஸ்த்ரீலிங்க நபும்ஸகலிங்கங்களில் ப்ரதமா த்விதீயாவிபக்திகளில் த்விவசநாந்த மாயும், பூர்லிங்கத்தில் ப்ரதமாபஹுவசநாந்தமாயும், யுஷ்மச்சப்தத்தில் (தூஸ்ய) தே, (தவ) தே, என்றுமுள்ளது. இத்தனை ரூபங்களும் வேதத்தில் அடிக்கடி ஒதப்படுகின்றன. இப்பதம் அநுதாத்த ஸ்வரயுக்தமாயிருந்தால் யுஷ்மச்சப்த ரூபமென்று நிர்ணயிக்கப்பெறும். பதாத்த ஸ்வரயுக்தமாயிருந்தால் தச்சப்தரூபமென்று நிர்ணயிக்கப்பெறும். அதுதன்னிலும் த்விவசநரூபமும் பஹுவசநரூபமுமான வாசியுமிருப்பதால் பதபாடம் அதையும் விளக்கிக் கொண்டு தோன்றியிருக்கின்றது. த்விவசநரூபமான ஸ்தலங்களில் மட்டுமே 'தெஜதி' என்று பதமோதப்படும். ஸுவஸ-ஸாந ரூபமாயிருந்தால் அங்கு ஐதியொறம் இருக்கவே மாட்டாது. ஆக இதில் உதாத்த ஸ்வரத்தைக்கொண்டு தஜ்ஜஸ-ஸுவமென்றும், அநுதாத்த ஸ்வரத்தைக் கொண்டு யுஷ்மச்சப்த ரூபமென்றும் நிர்ணயிக்கலாகிறது.

7. யத: என்பது ஒருபதம். இதுவும் வேதத்தில் அடிக்கடி வரும். இதில் முத லெழுத்து உதாத்தமாக விருப்பது பலபலவிடங்களில்; அது அநுதாத்தமாயிருப்பது சிற்சில

சதி [யन्तं யन्तௌ யத: இதி] * இண்-கதாவதி ஧ாதோ: ஶதந்ததயா நிஶ்ஶமானஸ்ய யக்ஷஸ்ய ட்விதீயாவஹு-
வகநாந்தரூபம் । * ஸுரீரீ லோக யத: * இதி தாஸுத் ஶ்ருதி: । ஸ்ரீரீலோக கந்தூந் இதி ஢வத்யர்த: । யத இத்யே-
தத்பதம் பக்ஷமீபஸ்தீவி஢க்தத்யோரேகவகநாந்தரூபத்வேநாபி நிஶ்ஶதே । யதாஸு இதி பஸ்தீவஹுவகநாந்தரூபமபி வேதே
அஸகூத் ஶ்ரூயதே । அல து யத இதி பதம் ஸ்ரவமேததோர்த்ஶமேதஸாலீதி ப்ரதர்ஸனம் ப்ர஧ானம் । ஸ்ரவமேததர்தோ ஢ித்யத
இதி நிரூபணம் ஹி ப்ரகாந்தம் । ப்ரகரணேர்த்ஶ்மிந் ப்ரதர்ஸயிதூ யோக்யானி ஸ்தலானி ஶந்தி நாம ஢ூரீணி । ஸ்தாலீபுலாக-
நயேந மநா஑ிஹ ப்ராதர்ஸி ।

௮. பதபாடே அவக்ஷதக்ஷ கஶித்வித்யோ: । அவக்ஷதோ நாம வேதநம் । ப்ரகாபதிரிதி ப்ரகா-பதி: ; ஢ா஑-
த்யேநேதி ஢ா஑- த்யேந. இத்யேவரீத்யா யததீயதே ததேவ வேதநம் நாம । ஂகஸ்யேவ பதஸ்ய ஂகத்ர வேதநாத்யயநம்;
அந்யத்ர ததநத்யயநமத்யபி த்ரஸ்யதே । வாக்யந்த இதி பதமுபாடீயதாம்: அஸ்ய * வாக்யந்த இதி வாக- யந்த: *
இதி க்வகித்வேதநபாட: ; அந்யத்ர தத஢ாவக்ஷேதி வித்யோர்த்ஶத்யேய: । அல ஸ்ரவமேத ஂவ நியாமகோ ஢வதி । ததப-
பாடயாம: । பதேர்த்ஶ்மிந் தூதீயாக்ஷர஢ூதோ யகார: க்வகிதூதாத்ஸ்யாத்; க்வகந ஸ்ரவதஸ்யாத் । உதாத்ஸ்யல ஂவ
வேதநபாட:; ஸ்ரவதஸ்யலே து ஶ நேதி நியதமேதத் । ஂதாத்ஸ்ரவமேதஸ்ய த் அர்த்ஶமேத ஂவ நிடானம் । அர்த்ஶமேத-
மந்தரா ஸ்ரவமேதோ வுதா ந த்ரஸ்யதே வேதே । மம, யதா. இத்யாடீநி கதிபயானி பதானி க்வகிதர்த்ஶமேதமூதேர்த்ஶ
ஸ்ரவமேதம் ப்ராக்ஷுவநீத்யேததாஸ்தா நாம । மா஢ூதந்ரேதத்யஸக்ஷ: । Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

விடங்களில். உதாத்தமாயிருந்தால் (யஸ்மாத்) என்று அர்த்தமுள்ள அவ்யயமாகும். * யதொ வா ஹாமி ஹதொமி ஜாயமே * இத்யாடிவிவ. அநுதாத்தமாயிருந்தால் (யக்ஷம் யதொள யதஃ) என்று ஹ்ண-மதொள என்கிற யாதுவில் ஸதூவ் த்யா-
ந்தமாகத் தேறுகிற யஜ்ஞத்தின் த்விதீயாபஹுவசநாந்த ரூபமாகும். 'ஸுவ்-ம-ஹ-
ஹோக் பத: ' என்று வரும். அவ்விடங்களில் ஸ்வர்க லோகத்தை யடைகின்றவர்களை
என்று பொருள்படும். (யதஃ) என்கிறவிது பஞ்சமீஷஷ்டி விபக்திகளில் ஏகவசந ரூபமாகத்
தேறுவதுமுண்டு. (யதாடி) என்று ஷஷ்டிபஹுவசநரூபமும் வேதத்தில் ஓதப்பட்டு வரு
கிறது. எனினும், (பதஃ) என்கிற பதம் ஸ்வரபேதத்தினால் அர்த்தபேதத்தை யுடைய
தென்று காட்டுவது இங்கு முக்கியம். இங்ஙனே ஸ்வரவாசியினால் பொருள்வாசியுள்
தென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டக்கூடிய இடங்கள் ஓரிரண்டல்ல; அனைகமுண்டு. ஸ்தாலீ
புலாக்யாயேந ஸ்வல்பமே இங்கெடுத்துக்காட்டினோம்.

8. பதபாடத்தில் வேஷ்டநம் (அதாவது ஶ்வஹம்) என்பது மொன்று. வுஜா-
வதீரீதி வுஜாவதி: ; ஹாமயெயெத மதிலாம-யெயெத ' என்றிப்படி பிரித்தோ
துவதுதான் வேஷ்டநமெனப்படுவது. ஒருபதத்திற்கு ஓரிடத்தில் வேஷ்டநமோதப்படும்;
அதே பதத்திற்கு மற்றோரிடத்தில் அது ஓதப்படாது. 'வாஜயஜ்' என்றொரு பதம்.
இதற்கு ஓரிடத்தில் வாஜயஜ் ஐதி வாஜ-யஜ்: என்று வேஷ்டநமோதும். மற்றோ
ரிடத்தில் அது இல்லை. இதற்கு இப்பதத்தில் ஸ்வரபேதம் நியாமகமாகும். எங்ஙனே யென்
னில், வாஜயஜ்: என்பதில் முன்னுமெழுத்தான யகாரம் உதாத்தமாக வருவது சில விடங்
களில்; அதுவே ஸ்வரிதமாக வருவது சிலவிடங்களில். உதாத்தமாக வருமிடங்களில்தான்

९. एतदुक्तं भवति । वैदिकपदानामर्थेऽभिधिरिति पदपाठं स्वरसन्निवेशं चावधायैव भाषितव्यमिति, पदपाठं स्वरप्रक्रियां चाननुसृत्य क्रियमाणं भाष्यं वेदपुरुषानभिमतं तदीयहृदयारुंतुदं चेति ।

१०. अथेदानीमनुभूयमानयोर्वेदभाष्ययोर्वैलक्ष्यं कीदृशीति पश्येम । पश्यन्तो वयं पदपाठविप्रतीपतां स्वरप्रक्रियाविरुद्धतां च बहुषु स्थलेषु दृष्टवन्त इहाधुना कतिचिदेव स्थलानि प्रदर्शयामः । तत्त्वबुभुक्षयैव केवलमेषाऽस्माकं प्रवृत्तिः, न तु वेदभाष्यकारदुदूषयिषयेति वस्तुस्थितिः ।

११. असदीयस्य वेदस्य सायणाचार्यो भट्टभास्करश्चेत्युभौ भाष्यकारौ प्रथितौ । तयोश्च - भट्टभास्करः प्राक्तन इति, सायणस्ततोऽर्वाचीन इति च कथयन्ति । भट्टभास्करभाष्यं तावत् संक्षिप्तम् । संहितायां चतुर्थकाण्डस्य, ब्राह्मणे द्वितीयाष्टकस्य च तदीयं भाष्यं नोपलभामहे । सायणाचार्यभाष्यस्य किञ्चिद्विपुलता-वलोकनेन प्रथमतस्तत्रावतरामः ।

१२. पदपाठविप्रतीपभाष्यस्थलानि कतिचिदुदाहरामः । पञ्चमकाण्ड-प्रथमप्रपाठकावसाने * स्वाहा-कृतेन हविषा पुरोगा याहि साध्या हविरदन्तु देवाः * इति श्रूयते । इह 'साध्या हवि' रित्यत्र साध्याः

வேஷ்டநமுண்டு. ஸ்வரிதமாக வருமிடங்களில் அது கிடையாது. இந்த ஸ்வரபேதத்திற்கும் அர்த்தபேதமே காரணம். அர்த்தபேதமில்லாமல் அநாவச்யமாக ஸ்வரபேதம் வேதத்தில் காணப்படமாட்டாது. யஸா, 28 இத்யாதி களான சில பதங்களின் ஸ்வரபேதத்தைப் பற்றி இங்கு ப்ரஸங்கம் வேண்டா.

9. ஆக, வேதத்திற்குப் பொருள்காணவேண்டில் பதபாடத்தையும் ஸ்வரஸந்நி வேஸங்களையும் உற்று நோக்கியே அவற்றுக்குப் பொருள்கண்டு உரைக்கவேண்டுமென்றும், பதபாடத்திற்கும் ஸ்வரப்ரக்ரியைக்கும் சேராதபடி உரைப்பது வேதார்த்தமன்று என்றும் முதலிக்கப்பட்டதாயிற்று.

10. இனி, இப்போது அவதரித்திருக்கிற வேதபாஷ்யங்களின் பரிஸ்திதி எப்படிப்பட்ட தென்று பார்ப்போம். பார்க்குமளவில் பதபாடத்திற்குப் பொருந்தாமலும் ஸ்வர ப்ரக்ரியைக்குச் சேராமலுமே வேதபாஷ்யங்கள் அவதரித்திருக்கின்றன வென்று நாம் கண்ட பல விஷயங்களில் சில விஷயங்களை மட்டும் இங்கு நிரூபிக்கிறோம். இது வேதபாஷ்யகாரர்கள் மீது குற்றங்குறை கூறுமெண்ணத்தினாலன்று. தத்வ ஜிஜ்ஞாஸயா அத்தனை.

11. நம்முடைய வேதத்திற்கு ஸாயணர் பட்டபாஸ்கரர் என்னுயிருவர் பாஷ்ய மியற்றினவர்கள். பட்டபாஸ்கரர் முற்பட்டவரென்றும், ஸாயணர் பிற்பட்டவரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். பட்டபாஸ்கர பாஷ்யம் மிகவும் ஸம்க்ஷிப்தமானது. ஸம்ஹிதையில் நாலாவது காண்டத்திற்கும் ப்ராஹ்மணத்தில் இரண்டாவது அஷ்டகத்திற்கும் பட்டபாஸ்கர பாஷ்யம் கிடையாது. ஸாயணருடையது சிறிது விசதமான பாஷ்யமாகையாலே முன்னம் இதிலே நம்முடைய விவக்ஷிதங்களைத் தெரிவிக்கிறோம்.

12. பதபாடத்திற்குச் சேராத பாஷ்ய ஸ்தலங்களில் சிலவற்றை யெடுத்து காட்டுகிறோம். ஐந்தாவது காண்டம் முதல் ப்ரக்ரத்தின் முடிவில் * யாஹி ஸாய்யா ஹவி-ராஜகா ஷேவா? * என்றுள்ளது. இங்கு (ஸாய்யா ஹவி?) என்றவிடத்தில் ஸாய்யா?

१३. अत्र यथाभूतोऽर्थः क इति चेत्, भट्टभास्करभाष्यारूढस्सः । स महान् साध्या. इति पदं देवविशेषणतया नैव योजयामास । अधस्तात् * स्वाहाकृतेन हविषेत्यत्र श्रूयमाणस्य तृतीयान्तस्य हविषेति-पदस्य विशेषणतया योजयित्वा, साध्या हविषा— साधितेन हविषेति बभाषे प्रथमतः । नैष स्वारसिकोऽर्थ इति स्वयमेव प्रबुद्धधीरथ 'साधु' इत्यर्थमाचक्षे । असावेव सत्यं साधीयानर्थः । तस्मिन्नेव काण्डे द्वितीयप्रपाठ-कान्ते * द्यौस्ते नक्षत्रैस्सह रूपं कृणोतु साधुया * इति श्रूयते । अत्र साधुयेत्येतत् समस्तं पदम् । साध्वित्येव तदर्थः । तदेव पदं प्रकृतविवादस्थले उकारलोपेन साध्येति स्थितम् । अस्य साधितेनेत्यर्थो नैव स्वारसिकः । साधु यथा तथा हविरदन्तिवति भाषणमेव साधु । तथाऽपि भट्टभास्करेण प्रथमतो भाषिते साधितेनेत्यर्थे पद-

13. இங்கு உண்மையான பொருளென்னவென்றால்: பட்ட பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் அஃது உரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸாயுஜ்ய என்பதை தேவர்களுக்கு விஸேஷணமாக்காமல் கீழே 'ஸாயுஜ்யதேவ ஹவிஷா' என்றவிடத்திலுள்ள ஹவிஸஸுக்கு விஸேஷணமாக்கி (ஸாயுஜ்ய ஹவிஷா—ஸாயுஜ்யதேவ ஹவிஷா) என்றுரைத்தனர். முன்னம். இது ஸ்வரஸமான அர்த்தமன்று என்று தாமே கருதி ஸாயுஜ்ய என்னுமர்த்தத்தைப் பக்ஷாந்தரமாக வரைத்தார். இதுதான் பொருத்தமான பொருள். அதே காண்டத்தில் மேவிரண்டாவது ப்ரச்நத்தின் முடிவில் "ஐனாஷ்டே நக்ஷத்ரே ஸாயுஜ்யம் க்ருணாதா ஸாயுஜ்யா" என வருகின்றது. அங்கு ஸாயுஜ்ய என்பது முழுப்பதம். அங்கு ஸாயுஜ்ய என்பதுதான் அர்த்தம். அந்த பதமே ப்ருக்ஷ்ய தவிஷாடிஸ்தலத்தில் உகாரவொலெக

पाठविरोधस्तु नैवावकाशं लभते । सायणाचार्यभाषितोऽर्थस्सर्वथा न संगच्छत इति वैदिका विपश्चितस्सुदृढं प्रतिपद्येरन् ।

१४. अत्र केचित्सहसा कथयेयुः कथयन्ति च : साध्या इति विसर्गान्तमेवात्र वेदपुरुषाभिमतं पदशरीरम् : साध्येत्यविसर्गपदपाठस्तु छान्दसव्यत्ययतः । एवंविधा व्यत्यया इच्छन्सि बहुलमुपलभ्यन्ते खलु : तानीति प्रयोक्तव्ये (ता) इति, शृङ्गाणीति प्रयोक्तव्ये (शृङ्गा) इति च एवमेवं सुबहु प्रयुङ्क्ते खलु वेदपुरुषः । तथैवात्मापीति स्वीकारे नात्र भाष्यकृतस्सायणाचार्यस्य प्रमादस्तुवचः इति । नैतदेवम् । व्यत्ययवार्ता संहिता-याम् [मूले] एव सावकाशा । पदपाठे तु न मनागपीति परस्सहसस्थलविशेषप्रदर्शनपूर्वकमस्माभिः प्रबन्धान्तरेषु प्रपञ्चितमिति नात्र विस्तरः । अत्र साध्याः इति सविसर्गं पदं वेदपुरुषाभिमतं चेत् तथाविधपदपाठप्रवृत्तेर्न किमपि भङ्गकमस्ति । * याहि साध्या कविरदन्तु देवाः * याहि साध्या पतिरदन्तु देवाः * इत्यादिरीत्या संहिता यदि स्यात्तदा पदकारपरब्रह्म साध्याः इति सविसर्गं पाठमवतारयितुं नैव शक्नुयात्कामम् । वर्तमान-स्थित्यां सविसर्गपाठे को हि नाम व्याघातः ? न कोऽपीत्यलम् ।

१५. अथ स्थलान्तरमनुधावामः । चतुर्थकाण्डप्रथमप्रपाठकावसाने * प्र पूर्वजे पितरा नयसीभि-र्गीभिः कृणुध्वं सदने भूतस्य * इति श्रूयते । अत्र (सदने) इत्यस्मिन्पदे सप्तम्येकदचनान्तत्वभ्रमापनोदनाय पदपाठे (सदने इति) इति प्रग्रहोऽधीयते । * ईदूदेद् द्विवचनं प्रगृह्यमित्येतत्पाणिनिसूत्रं वेदे सर्वत-स्सर्वथाऽप्याद्रियत एव । नैकत्रापि तदुपेक्षणमवलोक्यते । क्रमपाठश्चात्र (सदने इति सदने) इति भवति । एतावता चैतद् द्विवचनान्तं पदमिति सुदृढम् । नैतत्सप्तम्यन्तं पदमिति श्रोत्रियस्सर्वोऽपि जनो गृहीया-

ஸாய்ஜா என்றாகியிருக்கிறது. இதற்கு ஸாய்ஜேதந என்கிற அர்த்தம் அவ்வளவு ஸ்வர ஸமன்று. ஸாய்ஜ யயா தயா ஹவிராஜஹு என்னுமர்த்தமே மிகப் பொருத்தமானது. ஆனாலும் ஸாய்ஜேதந என்கிற அர்த்தத்தில் பதபாடவிரோதம் யாதும் சொல்லப்போகாது. ஸாயணர் உரைத்திருக்கிற பொருள் ஸர்வாத்மநா ஸங்கதமன்று என்பதை வைதிகர்கள் யாவரும் இசைவர்கள்.

14. ஸாய்ஜா: என்னவேண்டுமிடத்தில் (ஸாய்ஜா) என்று பதபாடம் வந்திருப்பதை ஹாஹுவஹுத்யயமாகக் கொண்டு பாஷ்யத்தைப் பொருந்தவிடலாமென்று ஸஹஸா நிலர் சொல்லினிடம் கூடும். முலத்தில் எத்தனை வுத்யயங்களிருந்தாலும் பதபாடத்தில் வுத்யயம் கிடையவே கிடையாதென்பது பற்றி நம்முடைய வீபுலநிருபணம் வெபாய்யபந ஸவ-ஹ்ஜா திகளில் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றது என்னுமில்வளவையே இங்குச் சொல்லி நிற்போம்.

15. இன்னோரிடத்திற் செல்வோம். நாலாவது காண்டம் முதல் ப்ரசநத்தின் முடிவில் "வூவஹுவஜெவிதரா...ஸஜகெஃதவயு" என்றுள்ளது. இங்கு ஸஜகெ என்கிற பதம் ஸவஹுந்தமென்று ஹுலிக்க வொண்ணாமைக்காக வடிவாரத்தில் (ஸஜகெ ஹதி) என்று வுத்யஹம் ஓதப்பட்டு வருகின்றது. க்ரமத்தில் (ஸஜகெ ஹதி ஸஜகெ) என்று ஓதுவார்கள். இவற்றால் இது தவீவசநந்த பதமென்பது திடமாக்கப்பட்டது. இது

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இத்யாதி ஸ்ரீ வானமாமலை மடம்

27வது பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்.

... .. ஸ்ரீ கள்ளழகர் தேவஸ்தான விவகாரம்
நம் தரிசனஸ்தர் எல்லாராலும் ஆதரித்து நடத்தப்படவேண்டியது.

தீர்மானங்கள்

1. சில ஆண்டுகளாக “ திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ” என்ற கூட்டு நிகழ்ச்சிகள் சில கோயில்களில் அறநிலையப் பாதுகாப்பாளர்களாலும் பிறராலும் நடத்தி வருவதை இக்கூட்டம் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன், இனி வைணவத் தலங்களில் திருப்பாவையையும், சைவக் கோயில்களில் திருவெம்பாவையையும் தனித்தனியாக நடத்துவதை ஆதரிக்கிறது.

2. சென்ற ஆண்டில் மதுரை அழகர்திருமலையில் உள்ள விடாயத்தி மண்டப மொன்றை சில சைவர்கள் கைப்பற்றி கோயில் அதிகாரிகள் துணையுடன் முருகன் கோயிலாக அமைத்து “ பழமுதிர்சோலை ” என்று பெயரிட்டுக் கொண்டாடி வருவதை இக்கூட்டம் மிகவும் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன் இம்முயற்சிகளை உடனே கைவிடும்படியாகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறது. இதற்காக மதுரையில் நடந்துவரும் வழக்கை ஆதரித்து அதற்குத் தக்க உதவிசெய்து வெற்றிகரமாக நடத்த வைணவ சமூகத்தினையும் ஒருமுகமாக துணை புரியவேண்டுமென்று கோரப்படுகிறது.

3. தென்னாடும் வடநாடும் ஒக்க தொழும் தென் திருவரங்கம் திருப்பதியில் அநாதி காலமாக வழங்கிவரும் தென்கலைத் திருமண காப்புகளைப் பற்றி ஒரு சிலர் கிளர்ச்சி உண்டு பண்ணுவதை முழுவதும் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன், இனி இம்மாதிரி சர்ச்சைகள் நிகழாதபடி அவரவர்கள் அறுபலித்துவரும் கோயில்களில் யாதொரு மாறுதல்களும் நடக்க முடியாதபடி தடுக்கும்படி அரசாங்கத்தாரை இக்கூட்டம் வற்புறுத்துகிறது.

4. திருமாலிருஞ்சோலையில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் காலத்திலிருந்து வந்த மடம் செண்டலங்காரஜீயர் மடத்தை சமீபகாலத்தில், ஷே மடத்திற்கு யாவரையும் நியமிக்காமல் மடவரும்படிகளை கோயில் ஜமாசெய்வதை இக்கூட்டம் கண்டிப்பதுடன் இம்மடத்திற்கு சீக்ரத்தில் ஓர் ஸ்வாமியை நியமனம் செய்து ஸ்ரீபரமஸ்வாமி கைங்கரியத்தைக் குறைவில் லாமல் செய்துவரும்படி வற்புறுத்துகிறது.

5. சமீபத்தில் சென்னையில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மகாநாட்டின் தீர்மானங்களை முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறோம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ராஜமன்னுர்குடி ராஜகோபால ஸ்வாமி பிரம்மோத்ஸவ தத்யாராதன கைங்கர்யம்.

மிகவும் பிரசித்திபெற்ற சம்பகாரண்ய கேட்த்ரமென்று சொல்லப்படும், மன்னுர்குடியில் ஸ்ரீராஜகோபாலஸ்வாமி சார்வரி-ஸ்ரீ மாசி மீ 23உ (6-3-61) திங்கட்கிழமை தொடங்கி அதிலிலக்ஷணமாக 18 நாட்கள் கண்டருளும் ப்ரம்மோத்ஸவத்தில் அத்யாபக வேதபாராயண ஸ்வாமிகள் மற்ற கைங்கர்ய பரர்கள், இதர ஸேவார்த்திகள் இவர்களுக்கு விசேஷமாக நடந்து வரும் தத்யாராதன கைங்கர்யத்தில் யதாசக்தி அந்வயித்து, ஸ்ரீராஜகோபாலனையும் ஸேவித்துக்ருதார்த்தர்களாகும்படி ஷே ஸந்நிதி அத்யாபக கைங்கர்யம் வங்கீபுரம் ஜோதிர்பூஷணம் தி. ராஜ மய்யங்கார் ஸ்வாமி தெரிவிக்கிறார்.

விலாஸம் : தி. ராஜமய்யங்கார், (அத்யாபக கைங்கர்யம்)

39, மேல அக்ரஹாரம், நன்னிலம்.

3-3-61 முதல் வானமாமலை மடம், மன்னுர்குடி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to :—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.